

Chotovinský školák

MĚSÍČNÍK ZÁKLADNÍ ŠKOLY V CHOTOVINÁCH ČÍSLO 5 ROČNÍK 2008/2009

Čí je to vysvědčení?

Tak jsme zase rozdali jedno z nekonečné řady vysvědčení. Žáci, rodiče i učitelé se té chvíle obávají, přestože je tento akt pro všechny strany zákonnou povinností. Snad je to tím, že v mnoha myslích se známky měří kvalita člověka. Podle těchto hlav zasedají ve škole do lavic jedničkáři, pětkaři a pak něco mezi. Co myslíte, nejsou to ale děti tak různé, jak jen svět může být? I dobrému člověku se často něco nepovede, nemůže být výborný ve všem. I v člověku, o kterém se říká, že je špatný, bychom určitě našli něco dobrého. Kdybychom chtěli! A tak místo toho, abychom nové pololetí očekávali s úlevou jako novou šanci, stresujeme sebe i děti špatnými známky, které byly vysvědčením jejich práce za uplynulý půlrok a uzavřením klasifikace se propadly do minulosti. Kdy v budoucnu budete potřebovat vysvědčení z nižších ročníků? Většinou až tehdy, když se Vás Vaše chytré děti zeptají, jak jste ve škole prospívali Vy, když od nich vyžadujete samé bíče. Problémy dnes nastávají u dětí v posledních ročnících, které se stávají rukojmími, možná i oběťmi

reformy školství, jež probíhá odzvola, ale vyšší stupně neberou v potaz změny na stupních nižších. Ministerstvo tyto změny neřeší, možná ani nevidí.

Žádáte-li pro své děti samé jedničky, a ne vědomosti a dovednosti, které budou využitelné v jejich profesionálním i osobním životě, znamená to, že bezmezně důvěřujete učitelům, kterým jste své děti svěřili. Věříte, že jejich hodnocení je ovlivněno jen pilnou prací a nadáním Vašich dětí a navíc je i absolutně spravedlivé. To by nás mohlo těšit, kdyby se nevrátila myšlenka, že o výsledky vzdělávání tak úplně nejde. Hlavní je být úspěšným rodičem, rodičem jedničkáře.

Odpovědi na otázku, co vlastně rodiče chtějí, by měla nalézat Školská rada (jména všech členů najdete na školním webu). Rodiče v zastoupení volených i jmenovaných členů Školské rady mají právo diskutovat současný stav a navrhnout změny, které budou mít blahodárný vliv na školní život našich dětí a rozvoj chotovinské školy. Víme však, co naši rodiče chtějí, když mlčí?

Vše je dnes ještě složitější o to, že probíhá reforma českého školství, která chce dát našemu školství „novou“ a „moderní“ tvář. To

vše v době, kdy se střídají slabé vlády, křehké koalice, jež mají spoustu práce se získáním podpory většiny pro schválení státního rozpočtu. Věda a školství stojí až na druhé koleji.

Nabízím Vám pohled na současný stav očima lidí, kteří učí a žijí českou školou.

Jiří Honza

(zdroj: www.ceskaskola.cz)

Nechte učitele učit, dejte jim slušný plat a čas na opravdu dobrou přípravu a další vzdělávání. Vynechejme činnosti, které mají dělat ekonomové (shánění grantů), PR manažeři (propagaci školy a realizaci některých projektů), sekretářky (administrativní činnosti a vyplňování) nebo dozorců (hlídání v šatnách a na chodbě) a uvidíme, kam se vzdělanost posune. Pokud výuka pořád odpadá kvůli úžasným projektům nebo se učitel nemůže řádně do vzdělávat a připravit na hodinu, protože tvoří programy, granty a další pitomosti, které mu ubírají čas a sílu, má to logický dopad na síly učitele i schopnosti žáků. Úkolem školy je učit a člověk, který nemá všeobecný přehled a nemá špičkový teoretický a praktický základ, bude vždy jen tím druhým v řadě. Nechte nás prostě učit.

Brundibár

Předposlední lednový pátek jsme se jeli se školou podívat na dětskou operku Brundibár, kterou nacvičily děti z Dismanova rozhlasového dětského souboru Praha. Čekali jsme na ně v hledišti malého sálu tábořského divadla. Chvilu napětí a pak přichází paní, představuje a uvádí hru. Vzácným hostem je paní Marta Kottová, která nám na začátku vypráví, jak se žilo v Terezíně a Osvětimi. Na pódiu se málem rozpláče dojetím, vždyť terezínskou malou pevností prošlo 15000 českých dětí a domů se jich vrátila pouhá stovka. Pak zazní první tóny píána, na které hraje pán v černém fraku. Na jevišti vyskáčí děti a začínají zpívat první písničku. Celý příběh je o Anince a Josífkovi, kteří se snaží sehnat nemocné mamince peníze na mlíčko, aby jí uvařili kašičku. Zpívají, ale nikdo je neposlouchá. Poprosí o pomoc vrabčáka, psa a kočičku. Do hry vstupuje flašinetář Brundibár, kterému za jeho hru dávají lidé peníze, které tak děti potřebují. Je zlý a myslí jen na sebe. Pro děti v Terezíně byl zosobněním Hitlera, největšího zla, jaké kdy poznaly.

Anna Tkadlecová

Dětská opera Brundibár nám měla připomenout, že pořád je naděje, že zlo bude poraženo a spravedlnost žije. Myslím, že děti věřily a doufaly ve spravedlnost, mír a klid a přály si, aby vše skončilo. Většina se toho nedožila a paní Marta nedostala dodnes odpověď, proč právě ona má právo vidět růst své děti a být maminkou.

Lenka Dražilová

Flašinetář je zlo, nechce, aby děti něco dostaly. Jenže děti spojí svoje malé síly a vyhrají nad ním, protože se ho už nebojí. Světu se to nakonec podařilo. Moc se nám to líbilo. Snažili jsme se to i pochopit a myslím, že se nám to i z části povedlo.

Lucie Lišková

Operka nás pobízí k zamyšlení, jaké to asi v té době bylo, jaké hrůzy přinesly obě světové války.

Lenka Zelená

Paní Marta Kottová určitě prožila těžký život a obdivuji jí. Samotné představení bylo určitě pěkné, i když z mého pohledu mne moc nezaujalo, ale to bude možná tím,

že jsem v pubertě a ještě pořádně nedokážu pochopit jejich situaci.

Tereza Lieblová

Představení se mi moc líbilo, protože jsem nevěděla, jak to dopadne. Chtěla bych poděkovat všem, kteří se podíleli na tom, že jsme mohli vidět tak krásné divadlo.

Lucie Dvořáková

Na závěr byla zpívána píseň Válku jsme vyhráli. To už s dětmi zpívala i paní Marta Kottová. Prožívala ji stejně jako tenkrát v Terezíně. Zpívala ji za všechny děti, které nemohly být maminkami a tatínky. Představení mne zaujalo. Děti hrály a zpívaly přirozeně a právem sklídily úspěch. Dětské občerstvení je odměnilo dlouhotrvajícím potleskem. Snad v něm bylo i ujištění, že zlo a dobro ve světě chápeme stejně.

Lukáš Strejček

Ten, kdo naslouchá

Pondělí 26. ledna, blíží se vysvědčení, všichni „radostně“ pospíchají do školy, jen pro devátou třídu to dnes neplatí. Musíme sice brzy vstávat, ale naše kroky nevedou do školy, ale na autobusovou zastávku. Všude kolem chodí děti s nešťastnými pohledy, my však kráčíme s úsměvem na tváři. Dopochodovaly jsme s holkami až na zastávku. S úlevou zjišťujeme, že nemáme zpoždění. To už se na zastávku žene zbytek třídy v čele s paní učitelkou Vazdovou. Připomínají divokou smršť. Během pěti minut přifrčí autobus a po osmé už vyskakujeme z vozu v Táboře. Následuje husí pochod přes celé

město. Míjíme známé budovy, všude je klid. Lidé pracují a my se uléváme. Hodiny na Žižkově náměstí odbíjejí půl deváté a nám zbývá jen pár kroků. Stojíme u dveří a zvoníme. Vykoukne sympatická hlava Radky, se kterou jsme strávili celý zbytek naší návštěvy společně se Svatavou, která čeká uvnitř. Náš školní dozor nás opouští a nechává nás napospas protidrogovému centru. Vystoupáme do nejvyššího patra, odkládáme bundy, ostých a uvelebíme se v útulném pokoji. Představujeme se formou zábavné hry a už víme, že nás čekají příjemné hodinky. Krátké povídaní, film, prohlídka budovy, relaxace a spousta dalších zábavných akcí naplnilo pouhých 6 hodin. Nakoukli jsme do terapeutické dílny. Klienti si mohou v centru vydělat nějaký peníz, najíst se, převléknout a umýt. Pak přichází loučení. Na památku jsme si vyrobili balónek dobré nálady a dostali bloky a tužku, které vyrobili právě klienti K-centra.

A moje dojmy z Auritu? Abych pravdu řekla, vůbec jsem nečekala, že někdo může tak perfektně uspořádat program o drogách. Rozhodně to nebyl zabitý den, ale záživné a příjemně strávené okamžiky se spolužáky i pracovníky Auritu. Nejvíce mne bavila relaxace, která měla rozvíjet naši schopnost koncentrace. Řekla bych, že jsem se dozvěděla něco nového o svých vrstevnicích i o návykových látkách. Zkrátka mne to utvrdilo ještě více v tom, že drogy vážně brát nebudu a i když bych se do Auritu ještě ráda podívala, doufám, že ne jako klient.

Hana Křemenová

Zápis 2009

V pátek 23. ledna proběhl v budově 1. stupně naší školy zápis dětí do 1. třídy.

K zápisu se dostavilo celkem 26 předškoláků, 15 chlapců a 11 dívek.

Děti u zápisu tradičně doprovázel školní skřítek a držel jim palce, aby zadané úkoly dobře a beze strachu zvládly. Všechny děti byly odvážné, samostatné a dobře připravené. Odměnou jim byly drobné dárky zhotovené žáky 1. stupně a troška sladkostí.

Za příjemnou atmosféru u zápisu a jeho bezproblémový průběh děkujeme všem, kteří se na něm podíleli.

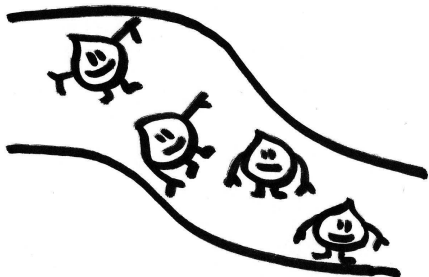
Jindra Vazdová

Chvilka soustředění ☹ foto archiv školy

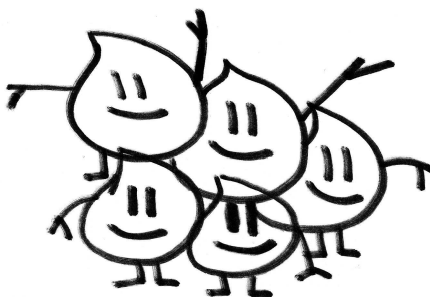
Příběh kapky vody

Byla jednou jedna kapka a ta se rozhodla, že pozná svět. Spadla z nebe rovnou do přehrady, kde narazila na spoustu dalších kapek a hned si v nich našla jednu kamarádku. Dováděly spolu a honily se, až je něco vtáhlo do turbíny, kde to kamarádky rozdělilo a najednou se každá musela osamostatnit. Kapka najela na proud, který ji odnesl až do městské nádrže, odkud se brala zásoba vody. V nádrži si našla novou kamarádku, která ovšem odputovala do domácnosti ještě dřív, než se stihly pořádně seznámit. A už tu byl den, kdy i naše hrdinka přišla splnit své poslání a vydala se na těžkou a dalekou cestu potrubím. Musela si všude dávat pozor, kdyby náhodou potrubí prasklo, aby se v tom bludišti neztratila. A už před

sebou vidí světlo, zaraduje se a říká si: „Konečně! Už jsem si myslela, že nikdy nedorazím do cíle.“ U Nováků právě poobědvali a maminka jde umýt nádobí. Maminka zatočí kohoutkem a kapka se sklouzne spolu

s ostatními kapkami do dřezu. Maminka k nim přidá saponát, ale to se ostatním kapkám nelíbí, protože saponát jim přijde moc nafoukaný a myslí si o sobě kdoví co. Kapky vody pomůžou mamince umýt nádobí a ona vypustí dřez a všechny kapičky se kloužou do

odpadu. V odpadu se jim také nelíbí a kapka už toho začíná mít dost. Uteče a dostane se až do potoka, kde se spokojeně brouzdá od rána do rána každý den. Potok je den ode dne čím dál větší a pomalu se mění v řeku. Kapka vody ještě dlouho plave v řece a naplave mnoho kilometrů, než před sebou uvidí moře. V moři se jí líbí nejvíce a říká si, že už nikdy nechce jinam. Najednou však cítí, že ji něco zvedá vzhůru, protahuje se, nadnáší a pomalu se rozplývá v měkkém a teplém vzduchu a odplouvá daleko a dál a...

Anna Tkadlecová

Práce Aničky je ukázkou jednoho z mnoha úkolů, které žáci řešili v projektu Voda zadaného v předmětu Chemie v 8. ročníku.

Čtete s námi ☺

Milý čtenáři, tak jsme se společně dočkali nového roku.

Hned v jeho úvodu Vám chci představit Sabinu Prouzovou, patnáctiletou studentku gymnázia, jež má jet na prázdniny do Francie, ale vše se bortí a nastává nová skutečnost – žádná Francie, pouze chata se starším bratrem, jeho kamarádem, bez rodičů, zato s chemií.

A jak se s tím naše slečna Sabina vyrovná? Tak na to už si musíte přijít sami. Odpovědi najdete v knize Lenky Lanczové – Srdcový kluk, vydané roku 2008 nakladatelstvím Víkend.

Zpočátku se Vám hlavní hrdinka může zdát jako ztracený případ, ale postupem času...

Moje hodnocení nemůže být než výborné. Je tu vše, co bych od takové knížky očekávala. Ale pozor! Možná se budete i bát.

Lenka Dražilová

Nakopněte fichtly!

Potkáme se v Soběslavi

Pro všechny kamarády, přátele, vyznavače jedné stopy a jiné, jak nás vítají internetové stránky Off-road fichtel day, nastal velmi očekávaný den. Jak už to bývá, první sobotu v lednu, tedy letos už po deváté, se rozezněly stroje s obsahem do 50 ccm v soběslavském AMK.

Motocykly jsou rozděleny do dvou kategorií. Classic, to jsou stroje bez zásadní úpravy konstrukce, tlumicí a pérovací soustavy. Kategorie Sport představí vytuněné stroje postavené na základu staré dobré Jawy. Do finále závodu se dostalo třicet borců z obou kategorií, kteří ujeli nejvíce kol za dvacet minut a kterým samozřejmě v průběhu bojů nezačal trucovat fichtl.

Zazněl povel na start finále a nejlepší závodníci se rozeběhli ke svým strojům, aby všem mohli ukázat, co jsou zač. Ale ouha! Brzy se zjistilo, že transpondéry nepočítají ujetá kola, a tak se start musel zopakovat. Tentokrát už bylo všechno v pořádku a jezdci měli šedesát minut už jen pro sebe. Aby ne, vždyť na letošním umrzlém sněhu byl požitek zavodit na rozdíl od loňského bahna.

A už je tu konec a fichtlaři sesedají ze strojů celí ztuhlí. Po vyhlášení výsledků už si každý zalezl do tepla, aby se napil a dostal něco teplého k snědku.

I slabý může buráčet ☞ foto Aneta Boušková

Už se všichni těšíme na příští závod fichtlů. Přijďte taky! Zúčastnit se může každý světoobčan od 12 – 150 let. A pokud nemáte pořádný stroj nebo odvahu, nevadí, každý fanoušek je vítán!

Aneta Boušková

Se svahu se snahou

O tom, že škola není jen sezení v lavicích, se ve čtvrtek přesvědčily děti 1. stupně. V 8 hodin ráno jsme autobusem zamířili na lyžařský areál Monínec. Po náročném výstupu jsme konečně obuli lyže. Děti, které již měly lyžařské začátky za sebou, se po krátkém rozježdění vydaly s panem učitelem Veselým a paní učitelkou Tkadlecovou na velkou sjezdovku. Začátečníci trénovali zatáčení, brzdění a hlavně vstávání ze země. Nadšení nám ale nechybělo, a tak jsme po chvíli zvládli i jízdu na vleku. Chceme poděkovat rodičům, kteří nám s obsluhou dětí (obouvání, vyzouvání) velmi pomohli.

Irena Bětíková

Překážek se nelekejme, na množství nehleďme ☞ foto Aneta Boušková

CHOTOVINSKÝ ŠKOLÁK

REDAKČNÍ RADA: Aneta Boušková, Marie Burdová, Lenka Dražilová, Jiří Honza, Miroslava Honzová, Olga Kavková, Martina Sochůrková, Barbora Voráčková a Lenka Zelená

OBÁLKA: Jiří Honza

ILUSTRACE: Olga Kavková

Tisk: tiskárna ABC CHOTOVINY

